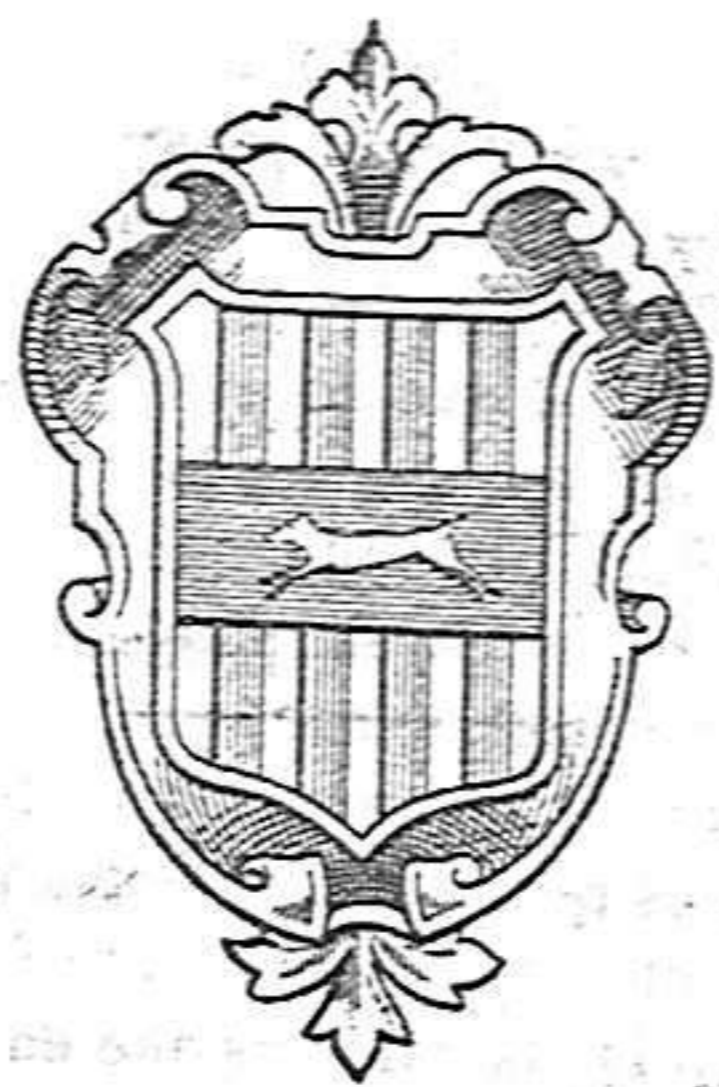


La Veu d'Inca



REDACCIO I ADMINISTRACIO
Marta, 5.—INCA.

Any II

SETMANARI POPULAR
INCA 12 DE FEBRER DE 1916

Núm. 59

PAGAMENT A LA BASTRETA
Un trimestre Una pesseta

El regionalisme català

DISCURS (1)

Senyores, Senyors: No meresc, ni poren mereixer mai els meus pocs mèrits l'honrosa invitació, que se m'ha feta, de dirigir-vos la meva pobre paraula en aquesta vel·lada.

Mes el pensar que's tractava d'homenajar una cosa per noltros ben aimada i que ve a formar part integral del nostre esser i personificació, la Llengua catalana, m'ha fet acceptar aqueixa encomanda, a pesar de la meva insuficiència.

Que tots els aquí reunits trobau justificadíssim l'objecte d'aquesta vel·lada, no hi ha que dubtar-no. Perque, a part del mòvil primordial que a celebrar-la ha impulsat a la Redacció de la «Veu», que no és sinó el sumar-nos al moviment de vindicació del nostre Verb estimadíssim, per injustes desconsideracions de que ha estat, recentment, objecte; mòvil, per tant, que no ve a constituir revenja alguna sinó sols una protesta justa i pacífica; a part d'això, sempre quedaria justificada, per si sola, l'idea de dedicar, amb expansió germanívola, una festa, una vel·lada a la nostra Llengua, Llengua, que és d'una gran familia milenaria, Llengua que és el lligam més fort i irrompible que mos uneix a noltros fills de Mallorca amb un poble noble i polent, amb el poble de Catalunya.

I avent-n'hi ja prou massa de preambuls, entrem en materia.

«Rahó d'esser del Regionalisme català. Ell, doncs, està fonamentat en lo Patriotisme» Vat-aquí el nirvi del meu discurs.

Pareixerà tal volta a qualcú, que amb la elecció d'aquest tema em remoc de lo que anit absorbeix tota la vostra atenció: la Llengua nostra. Més no és així. Ella, encara que la més genuina i vital, és sols una expressió, una manifestació del Regionalisme català. I és tant admirable aquest moviment de renaixensa, en tots els seus aspectes

tes considerat, que oferint-se'm una ocasió tant oportuna, no he pogut substreure'm a la idea de presentar-lo-vos com a bassat en los més pur patriotisme i demostrar-vos com, beneit per la relligió, ha d'esser de gran eficacia per la regeneració de nostra Patria espanyola.

Per altra part, de totes les impugnacions (que podríem dir sectaries o de partit) que la nostra Llengua catalana ha vengut sufrint, principalment en el seu temps de més florida, n'ha quedat prou bé vindicada per l'amic en Caimari, al fer-vos veure, tan sencilla al par que elocuentement, com en ell és propi, que ella existeix com a *idioma nacional* i no com a *dialecte del castellà*—com volen encara molts que presumeixen d'il·lustrats i sobre el particular demostran la més supina ignorancia;—que és *sui juris*, es a dir, independent de tota altra, que té un geni peculiar, que és una, autònoma, incomfonible...

No hi havia perquè, doncs, repetir conceptes ja expressats; i... passem avant.

Quina rahó d'esser té, en general, lo regionalisme d'un poble?

Si consultam a l'Historia universal, o si mos fixam sols en l'experiencia dels fets, veurem que dins moltes de nacions han florit pobles distints que parlen lengües diverses, que tenen costums diverses i diversa historia i tradició. Més com aquesta varietat, en el temps, ha aparegut en mil formes—per dir-ho així,—essent emperò una sempre la Patria, resulta que el regionalisme d'un poble no pot matar mai l'unitat de la mateixa Patria.

Assentat això com a principi general, salta a la vista tot d'una, que no pot esser humana, per tant, ni filosófic, ni racional, que regions o pobles tenguen que sacrificar la seva realitat vivent a convencionalismes interessats o a un centralisme despòtic. Perque el geni natural de les nacions no's trasforma; perque les fonts de la llengua i poesia locals, que son l'expressió més genuina—com vos deia—del modo d'esser de un poble no poren assecar-se tan facilment;

perque les grans tradicions de l'avior, les divergencies essencials de temperaments i de gusts regionals, no poren oblidar-se; perque la corrent de les costums no pot tampoc quedar estancada...

Ara bé, idò, Senyors: Totes aquestes manifestacions de vida regional sana i esponsorosa: geni propi, fons de poesia i llengua propies, tradicions de l'avior, gusts, temperaments i costums pròpies i característiques, tot existeix en lo Regionalisme català. Ell doncs, i com a conseqüència irrefutable, té rahó d'esser.

Formulada així, en regla, aquesta argumentació, passen a provar-la. I per això me bastarà acudir als testimonis verídics de l'Historia. En ella, puis e-hi ha eternament registrada una llarga filera de llibertats i privilegis que donen dret a Catalunya a treballar pel seu engrandiment i per la seva historia. Jo no puc estendre-me en cites per no ser pròlig. Sols vos diré, que en les moltes actes de les Corts celebrades pen Jaume el Conqueridor i Pere el gran, s'hi noten innumerables privilegis i gracies otorgades per aquests dos Reis als catalans en el sigle XIII, i que per tant, les llibertats públiques i drets individuals que disfrutava llavors l'avior nostre i que ara justament reclama Catalunya, son les més antigues i completes llibertats i garanties que han gaudit sempre els pobles de l'Europa cristiana.

I això no és tot. Ademés d'aquestes tradicions, l'Historia ne menciona d'una altra índole, certes tradicions llegendaries i artístiques que imprimiren caràcter i donaren fisonomia pròpia al nostre poble. I sobre tot, no podrà negar-se la existencia del nostre dret civil privat, d'aquell que regula les relacions jurídiques, pertanyents a les dues grans institucions de la Familia i de la Propiedad.

I tots aquests privilegis, tradicions i drets foren tan respectats i defensats i gaudien de tanta força en el camp de les lleis, que quant Joan II intentà el vulnerar-les, s'alçaren tot seguit a protestar les diputacions catalanes, i derrera elles, els prelats i els monjos i la clerecia i els barons i cavallers, i les viles i llocs reals, es a dir, tot el Principat, com explica en lo seu estudi sobre el Regionalisme En Josep Coroleu.

Tot això, Senyors, està consignat a l'Historia, i ella, ja és sab, sempre està pronta a oferir-se a tots.

(1) Aquest hermós discurs fou llegit per son autor a la vel·lada literari-musical que amb motiu de la Diada de la Llengua Catalana, organisa la Redacció de *La Veu d'Inca*.

Però si a pesar d'aquests testimonis històrics, qualcú es presentàs mal de convençer encara, llavors an aquest bastaria solament fer-li una pregunta, molt trivial per cert, sintetisant en ella tot aquest problema regionalista. ¿Es cert o no és cert—li diríem—que la nostra Espanya està actualment formada pel lligam històric de alguns pobles que un temps foren independents? ¿Es cert,—concretant més encara—que Catalunya en altre temps era un veritable reïnat? Si és això, com per força tendria aquest—tal que concedir-nos, so pena de voler negar l'evidència, existeix per tant, en nostra terra una munió innumerable d'interessos, d'aspiracions, de forces, de drets, que fan de Catalunya, sempre dins l'unitat de la Patria (i que s'entengui bé això) una regió diversa, autònoma, inconfonible....

I així, i com a corol·lori dels arguments esposats, el Regionalisme català té rahó d'esser, perquè incontestablement està basat en la tradició de molt llunyanes centúries.

J. A. Pvre.

(Acabara)

Parlo amb la llengua de la Terra, amb la llengua de casa, que ningú, i ara Déu, pot fer callar, perquè no és una institució del dret civil; ni un dret que prevengui de la política, sino de cosa anterior a ells, més permanent que ells, formant part integrant de la nostra naturalesa social i fins del nostre ser personal.

Discurs del Dr. Torras i Bagès en l'entrada a la Acadèmia de Bones Lletres de Barcelona (1888).

BENEDICCIÓ DE TAULA

Beneiu, Senyor, la taula ja parada
poseu-hi pau abans de començar,
envieu-hi una gota de rosada
que'ns purifiqui aquest humil menjar.

Tota la nostra pena i alegria,
la forta lluita està tancada aquí;
és l'amargant suor de cada dia
que'ns la pagueu amb un torrat bocí.

O Pare, ompliu els cors de llum serena;
feu que aquest àpat sigui pròfitós,
i ens ensenyi a allargar la mà ben plena
com lliberal avui l'esteneu Vos.

I quan arribi aquella justa fanda
de beata pau, compliu els nostres vots,
perquè al convit de l'eterna vianda
que no n'hi farti cap, que hi siguem tots.

Josep Pijoan.

El dret a l'idioma

L'opinió es va deixondint. L'acte realitzat contra la nostra llengua per don Antoni Maura com president de la Real Acadèmia espanyola, desperta arreu de Catalunya un ambient d'entusiasme patriòtic. A la nostra protesta, iniciada al bell punt d'esser conegut el text de la carta del senyor Maura i continuada sense interrupció en totes les edicions que hem anat publicant des-

prés, s'hi ajunten les de confreres de les més diverses tendències. Fins el d'En Pere Corominas, que l'altre dia alabava l'homenatge a don Mariano de Cavia—l'enemic nàt del nostre gloriós idioma—ha erigit que no podia callar per més temps. Avui, al cap de tres dies, romp el seu silenci. És que a Catalunya, quan es tracta d'una cosa essencial com és la llengua, es crea tot seguit la unanimitat, sense que hi valguin opinions polítiques ni comprimisos subterranis.

La llengua és per nosaltres quelcom de sagrat. I en aquesta alta concepció que tenim d'ella, ens acompanyen tots els catalans que en mereixen el nom, encara que es tracti d'homes que no sentin els ideals nacionalistes. Tota mida de caràcter coercitiu que es tracti de pendre contra el gloriós idioma català, recaurà definitivament en son benefici. És massa viu perquè pugui afurar-se el seu camí amb disposicions ministerials. I mai no serà la «Gaceta» el fort des del qual podrà atuir-se un idioma. La «Gaceta» pot ésser un castell inexpugnable quan es tracta d'afers d'ordre material que no afectin l'entranya viva d'un poble com l'afecta l'idioma i, sobretot, quan aquest idioma, com succeeix amb el català, ha esdevingut de bell nou, malgrat totes les decadències, un poderós instrument de cultura en tots els ordres de l'activitat de l'intel·lecte. Contra una cultura sols és lícit lluitar amb una altra cultura. Les armes de la força ni tenen en definitiva cap eficàcia ni mereixen cap consideració de noblesa.

Gloriós és l'idioma castellà i ens comlavem en proclamar-ho. No menys ho és el català i així ho ha de reconèixer tota persona culta. Doncs deixeu que s'expandeixi cada un segons les seves forces, car no endebades som temps de llibertats. Si es vol establir una lluita, que sigui una lluita franca de cultura a cultura; lluita d'emulació, lluita d'esperit, lluita de saber. Però que no s'acudira la «Gaceta»; que no es confiï a la força la missió d'atacar ideals que únicament ho són d'amor a allò que forma part substancial de la nostra ànima; que no es dongui a la cultura catalana al ple del primer vol de la seva renaixença, un tracte inferior al que es dona a la rudimentària del cabilenys del Rif, en favor dels quals es fomenta entre espanyols el conreu dels llenguatges que es parlen al nord africà; que no es vulgui ressucitar a Catalunya el lamentable imperatíu «habla usted cristiano» ara cabalment que els cristians es resignen a parlar moresc com única mida d'atracció dels súbdits de Mahoma.

A un idioma no se li pot negar honoradament cap dret. És ell qui se'ls perd o qui se'ls guanya. Cap de més gloriós i que el grec clàssic; cap de més gloriós i més extès que el llatí. I, no obstant, l'un l'altre moriren quan els n'arribà l'hora, sense que hi valgués tanta gloria com l'un i l'altre havien atresorat en el decurs dels segles. I és que la vida dels idiomes no depèn de mides coercitives independents, sino de la força expansiva que els dona el fet d'ésser o no instruments d'una cultura forta.

Si la que avui per avui representa l'idioma català respon al desig de gloria que ens anima, no han de prevaldre contra d'ell disposicions arbitràries, que pugnen amb els principis de llibertat establerts arreu del món com a base de la constitució futura dels pobles. Pensi el senyor Maura, pensin tots els membres de la corporació presidida per ell, que contra la vitalitat del català han estat infructuosos quatre segles de lluita encarnada. Quan l'ànima de Catalunya ha reïnat, ho ha fet armada amb el seu idioma, per al qual ja no és estranya cap de les més excelsives activitats de l'esperit. Sense el vehícol de la llengua catalana, la cultura catalana fora una

cultura atenuada i tal vegada no fóra. Atacar la llengua catalana, és doncs atacar la substància viva de Catalunya, és voler-nos condemnar a la mort. I a la mort no s'hi poden resignar més que els pobles sense cap ideal; mai els que, com Catalunya, són concients d'una alta missió a acomplir en la història de la civilització.

J. Morató i Grau.
De «La Veu de Catalunya».

CANÇÓ DE BREÇOL

La Marieta xica
al balcó s'està.
Li tiren tres roses
sense esparpella.

Ja mira i remira,
ja torna amirar;
ja ha vist una escala
i amunt se n'hi va.

Ja troba tres angels
ensent el replà.
Mes amunt, Sant Pere
la pren per la mà.

Entrant a la Glòria,
quin saltà i ballà!
Els angels i arcangels
la fan berenar.

I fins el Déu Pare
del trono baixà
i un pitet li posa,
sino's tacarà.

Mes, ai, la Marieta
quin peterrelli fa,
que vol tornà a casa
i arranca a plorar!

La Verge, qu'es bona
d'ella s'apiada;
li renta la cara
i al món la baixa.

La Marieta xica
al breçol s'està.
La Mare la preça,
son Pare cantà.

Angel Guimerà.

EL BISBE TORRAS ÉS MORT

DOL NACIONAL

Tota la Catalunya cristiana i catalana ha seguit aquests dies amb emoció creixent l'agonia del Sant Prelat que, en el cor de tots els que en coneixien el robust saber i les altes virtuts, era ja consagrat bisbe per naturalesa abans de ser-ho per gracia; tota la Catalunya cristiana i catalana rebrà, amb la noticia de la mort del Bisbe Torras, el consol, ja esperat, de saber-la tan plena de dignitat i unció, tan serena i dolça, com la de qui ha passat per la terra amb l'esperit sospès entre ella i el cel. Perquè el trànsit d'aquest Sant Pare de la Iglesia cap a la Llum perpetua, no ha semblat que arribàs a ésser un veritable trànsit, sino un vol més enllà en la senitad de les regions on el seu

verb càlid cercava la inspiració, per escampar-la com pluja beneïda i fecunda damunt del tròs de món que regia espiritualment. I aqueixa pluja era tan abundosa i era tal l'assedegament produït en les multituds amb sols anunciar-se; que de tot arreu de la nació s'aixecava el desig de copsar-la i a tot arreu de la nació n'arribaven pròdigs els beneficis. A tot arreu de la nació i fronteres enllà, fins a amarar l'esperit del mateix Vicari de Jesucrist en aquest món.

Més d'una vegada les Pastorals del Bisbe Torras havien estat adoptades pels Pontífexs com expressives del pensar i el sentir de la Iglesia Universal. La Santetat de Pius X l'any 1911 amb motiu de l'opúscol «Déu i el César»: la de Benet XV ara tot just amb ocasió de l'Escoli a la seva Exhortació Apostòlica publicat amb el títol «L'internacionalisme Papal», havien dit a la Cristiandat entera: «La paraula d'aquest escoli és el ressò fidel de l'Alta Càtedra Apostòlica. Mediteu-la, germans.» I Benet XV, en el document on consignava la seva satisfacció al senyor Bisbe, li manifestava que, en veure confirmats son amor i serveis a la Santa Seu amb nous i brillants documents», augmentava meravellosament el concepte que ja li mereixia el Prelat.

«L'internacionalisme Papal»—deia—«ens ofereix la ocasió més oportuna que vivament desitjàvem, d'expressar la nostra voluntat envers tu... Tot allò que ens proposàvem en escriure nostra Exhortació als pobles bel·ligrants i a llurs directors, ho has comprès amb penetrant juí, arribant al fons del nostre pensament i reproduint-lo tan bé, que el qui llegirà ton escrit veurà les raons inspiradores de nostres actes en tot aqueix afer de la guerra, i la finalitat de les nostres exhortacions a la pau. Hi ha, per consegüent, motiu de felicitar-te per l'abundant fruit de ton ingeni i estudi, i de manifestar, a més, el desig de que les ensenyances dirigides a la instrucció dels diocesans, sien llargament difoses, per tal que tothom pugui assolir la força dels nostres pensaments i intencions i estimar-ne la utilitat així com pertoca.»

És al cap de poc d'aquest esdeveniment que significa el fet d'haver-nos arribat de Roma, en solemni declaració, la veu que s'apropiava la paraula del Prelat; és ara tot just que l'esperit que havia dictat semblant alta paraula, torna al Déu que n'havia estat l'inspirador.

La mort del Patriarca, amb la mà alçada, feta per beneir i tan feta a beneir, té la valor d'un sagrat símbol. Semblava com si la Cort Vaticana li oferís un redòs, però Déu ha concedit encara al Bisbe Torras una major glòria, emportant-se'l d'un vol a la del seu Reialme, on serà, ben segur, un gloriós advocat dels anhels que animen el seu poble de Catalunya, al qual tant estimava i del qual era tan venerat.

És que el Bisbe Torras, tan cristià, tan humanament universal, era un català de cos i d'esperit, en el qual la tradició de totes les velles generacions de la nostra pàtria havien pres l'excelsit d'una alta in-

tel·ligència sublimada per la cristianitat. En son parlar i en son viure hi havia una solemnitat monàstica, una dolcesa plena de gravetat. I àdhuc quan, emportat per la inspiració que li venia de l'altura, s'aixecava més per damunt d'aquesta vida, el seguia la flaire de la terra fecunda i la bondat d'ella, com obra de Déu que és.

Sempre, en comunicar-se espiritualment amb el Bisbe Torras, en fer coneixença amb qualsevol dels seus escrits, en besar-li l'anell pastoral i sentir la impressió d'aquella mà que, insensiblement, aturava la criatura a punt de flectar els genolls, un-hom copsava una saludable impressió d'enlairament i es sentia més pur i a la vegada més home en el sentit espiritual de la paraula.

Per això sentim una mena de noble enveja dels que han assistit a la seva darrera i més afectuosa benedicció, tots els quals han hagut de sentir-se recomfortats en besar-li per darrera vegada el pastoral anell. Diu que per cada un d'ells, dels més alts als més humils—potser millor diríem dels més humils als més alts—tingué una bona paraula que els duia una llum de la Llum Perpetua en la qual anava a entrar. I en sospendre'l la mort, fou amb la mà alçada en actiu de beneir en nom del Pare, del Fill i de l'Esperit Sant. La dignitat episcopal i la humilitat de l'home, característiques de tota la vida sacerdotal del Bisbe Torras, han constituït la nota excelsa que ha sublimat la seva mort. Nosaltres, en aquests moments, sentim damunt del nostre cap aquella suprema benedicció, que, traspasant les fites de la seva diòcesi, ens deixa la impressió vivent d'una mà episcopal que del llindar mateix de la vida eterna, cau damunt de tota la Catalunya.

I el dol que ens acora i que no sabríem com explicar, en reb com una llei de serenor, imposada per la dignitat, per l'unció, per la dolcesa que foren companyes inseparables del Bisbe Torras, tan bo en la seva saviesa i tan savi en la seva bondat.

De «La Veu de Catalunya»

Fa més pel floriment d'una llengua un Cervantes, un Shakespeare, un Dante, un Verdaguer, que mil disposicions dictadores.

Cronico d'Inca

Dia 2—Es cala foc a una casa des carré des Pou d'En Morro de mestre Matgí Prats. La tenia assegurada.

—An els exploradors de nostra Ciutat les dona una conferencia el Metge D. Sebastià Amengual que versa sobre la conveniencia que ells amb ells se donin conferencias com a medi d'instrucció i de formar-se criteri.

Dia 5—Fa un fret que trapana i de tant en tant brusquetja.

Dia 6—A la Parroquia es celebra la festa del gloriós Sant Blai. Predicà Mossèn

Gregori Barceló. Es cap-vespre, acabada la doctrina comensen dins la capella de dit Sant la unció de gargamelles. Fins ben entrada de nit hi acudí una processó de gent.

—An el Sindicat obrer La Pau, se fa un baranar de companyarisme que presideix el seu Conseller Rnt. P. Pere J. Cerdà, el qual fa un discurs d'animació que fou contestat per alguns de la Junta de la societat. Els companys són un centenar que tots plagats s'en van a San Francesc acompanyant el seu Conseller per a assistir a l'ofici que se fa en honra de Nt.^a Sr.^a de la Pau, Patrona del Sindicat i en sufragi dels socis difunts. E-hi predicà el meteix P. Cerdà sobre l'ennobliment a que's vengut el treball mitjantsant la Religió catòlica.

Va ser una festa ben simpàtica per la seva significació i pels agents que la constituïa.

Dia 8—Una ventada mos toma una bona part de sa plaça des Toros.

—Els dependents del municipi, baix la direcció del Sr. Barceló, donen una batuda an els venadors de llet per manar-los en a la Sala. Allà l'inspector de queviures Sr. Vallés los vissura la seva mercancia. No'n trobà cap que la portàs edultarada.

—La majoria liberal de l'Ajuntament i alguns caporals del partit s'en van a esperar D. Paco que és sortit be d'una vistilla a l'Audiencia. La música d'En Corpet se preparava per fer-li una serenata per honorar la seva innocencia. Llástima que'l Sr. Bal·le tengues tant bon criteri i no anàs de músiques.

Dia 10—Torna fer una gran ventada que fa una gran francadiça a nostra arbreda i espenya i arregussa l'envelat de giny de la Pescataria i alguns arbres joves de la plaça d'Orient. La cordillera apareix blanca de neu, fa fret i nostro mercat resulta un poc magret.

—A la plaça del mercat de bestia se sembren fassers.

—Fa una temporada que observam que a les taules de la Carnaceria obliguen als carnicers a tenir uns cartellets penjats amb el preu i la classe de carn que venen.

—El vent i el fret repitja i torna haver-hi un esbaldrec a sa plassa de Toros.

El novell Cronista.

Posa la teva alegría en el Senyor: i te donarà les demandes del teu cor.

Descubreix al Senyor ton camí i espera en Ell; i Ell farà (lo que't convé.)

I posarà la teva justicia en clà com la llum; i la teva bona causa (brillarà) com el mitx-dia. (David, salm XXXVI v. 4, 5 i 6.)

Provechosa abvertencia. La »Piperazina Dr. Grau», cura los enfermos artríticos devolviéndoles la salud y la alegría de la vida por cuanto sus resultados son extracordinarios, en la reuma, arenillas, mal de piedra, gota, ciatica, cólicos nefríticos neuralgias etc. Es el mejor disolvente del ácido úrico.

VARIES

Lletgim a un periòdic de Ciutat que ha sigut revocat per la Audiència l'auto de processament contra'l metge D. Francesc Llabrés.

Nosaltres respectam els fallos dels administradors de la justícia, però hem de fer contar: que segueix en vigor l'ordre que tenen les religioses de tota Mallorca de no porer assistir an els malalts que tenguin el mateix temps dit facultatiu. Si fos revocada tal disposició ja'm posarem al corrent a nostros llegidors.

Demà vespre, dia 13, an el Círcol d'Obrers Catòlics se posarà en escena *Consultas ridículas* (seinet) *Eleazar* (melodrama en un acte) i *Almas en pena* (sainet).

Dimecres prop-venent dia 16 d'aqueix mes, a les onze del matí, a la Sala del Tribunal Municipal se substaràn els bens-mobles havant-hi entre ells alguns objectes de sabataria que foren embargats a Mestre Pere M. Estrany.

BENAVENTURANCES

Benaventurats els qui tenen fam i set de justícia; perquè ells seràn saciats.

Benhaurats els nets de cor: perquè ells veuràn a Deu.

Benhaurats vosaltres quan os malehiran i os perseguiran i diràn amb mentida tots els mals contra vosaltres, per la meva causa.

MERCAT D'INCA

Preus que retgiren a nostro mercat

Bessó	a	95'00	el quintá
Blat	a	24'00	la cortera.
Xexa	a	25'00	id.
Sivada	a	10'00	id.
Id. forastera	a	09'00	id.
Ordi	a	11'50	id.
id. foraster	a	11'50	id.
Faves pera cuinar	a	30'00	id.
id. ordinarias	a	22'50	id.
id. per bestia	a	21'50	id.
Blat de les Indies	a	22'00	id.
Fasols	a	40'00	id.
Monjetes de confit	a	50'00	id.
Id. Blanques	a	45'00	id.
Siurons	a	40'00	id.
Garroves	a	7'00	

HUMORADES

A un Ajuntament d'un poblet de la montanya acordaren trametre a Madrid un telegrama de demanda i el Bal'le els en llegí la mostra: *Alcalde villa de Vallestrecho, suplica...*

—Permet el Sr. Batle?—diu el Secretari.

—Digui.

—No voldria que a Madrid ens prengue-

sin el pel, tan co mli fenen la mà trencada. No sé si han reparat per posar *Alcalde* masculí i *suplica* femení... saben?

—¡Moltes gracies! O! i te raó!...

I la redacció se fé en absoluta uniformitat de gènere: *Alcalde V. D. V. suplico...*

TARGETA

Combinant bé les lletres d'aquesta targeta se pot compondre un nom i lina'tge mallorquí.



FUGA DE VOCALS

S. x. mb. mb. j. 's p. ss. d.
j. q. v. l. b. ll. r
m. m. r. m. f. sp. r
c. d. v. spr. n. f. d.

SICATEGOREMA

ARTICLE=DONA=PREPOSICIÓ=CREADOR
PREPOSICIÓ=POBLE

Solucions al número passa't:
A la targeta: LA VEU D'INCA—Al sicategorema: PUIG DE LA MINYO—Al trenca-caps: TRES PICS CINC QUINZE I DOS DESSET.

Un contadó a la meruda.



LLIBRERIA Carré de la Murta
número 5.—Inca.

Dessezes Obres Rebutzes

Obres completes de Mossèn Jacinto Verdager — Volum XXII — Eucaristiques — 70 cèntims.

Il·lre. Sr. D. Josep Antoni Arnautó — *Manual de Meditacions* per a us del poble devot. — Quarta edició revisada i acuradament corregida per Mossèn Eudalt Serra, Pvre. — Tres toms.

Aplec de Rondayes Mallorquines d'En Jordi des Recó. (Antoni M.^a Alcover, Pvre.) — Tenim existencia dels sis toms publicats.

Edmundo de Amicis — *Corazón* (diario de un niño) traducido al Español de la 44.^a edición italiana por H. Giner de los Rios — Versión revisada por el autor, y exclusivamente autorizada para España y América — 1'25 ptes.

Horas Santas por el autor de ante el altar dedicadas a las almas de la Alianza de Amor con el corazón sacralísimo de Jesús.

Los siete Viernes dedicados a la Santísima Virgen de los Dolores — Cuarta edición — Encuadernado en tela — 80 cèntimos.

Lectura Popular — Biblioteca d'Autors Catalans — Els darrers números publicats estan dedicats als següents autors: Marià Aguiló Fuster (Poesies); Cayetà Vidal Valenciano, (Confiansa en Deu) Jacinto Torres Royetó (Poesies) Cayetà Soler, Pvre. (Mort o resurrecció de N. Sr. Jesucrist).

INICIACIÓN

Brevísimas notas sobre las materias de la enseñanza primaria por J. R. O. Maestro de la Escuela Nacional de S. Juan.

DEPÓSITO: Librería de la calle de la Murta, 5. — INCA.

¿TENEIS SABAÑONES? usad el

Granol Grau

que es el remedio poderoso para curar dicha enfermedad.

Se vende en todas las Farmacias.
DEPOSITO GENERAL: Grau — Farmacéutico. — INCA.

Tip. M. Durán. — Inca.

SASTRERIA

—DE—

MANUEL PLAZA

VISTE BIEN Y BARATO

VERIFICA LAS PRUEBAS A LA HORA DE HACER EL ENCARGO

BONITA COLECCION DE

GÉNEROS PARA TRAJE Y ABRIGOS

Se liquidan calcetines,

corbatas, tirantes ligas.

Calle CADENA esquina a Plaza Sta. EULALIA

(ANTIGUA CONFITERIA ROSSELLÓ) PALMA.